

twisted
GAMES

Ander werk van Ana Huang

Twisted love (2023)

Twisted hate (2023)

Twisted lies (2024)

ANA HUANG

twisted
GAMES

Vertaald door Nikki Greveling

AMSTERDAM · ANTWERPEN

Aan alle vrouwen die niks gaven om een droomprins, maar
veel liever een gehavende ridder wilden.

Trigger Warning

Dit boek bevat expliciete content en grof taalgebruik. Ook komen thema's voor die gevoelig kunnen liggen bij sommige lezers en kunnen triggeren.

Voor meer informatie, scan de QR-code hieronder.

Lieve lezer,

Dit verhaal speelt zich af gedurende vier jaar en er zijn meerdere tijdsprongen, vooral in deel 1, om je naar het heden te brengen. De tijdlijn valt gedeeltelijk samen met die van het voorgaande boek, *Twisted love*.

Deel 1 vindt plaats tijdens de epiloog van *Twisted love* (het verleden) en deel 2 daarna (het heden).

Het is aan te raden, maar niet noodzakelijk, om eerst *Twisted love* te lezen om te begrijpen wat er gebeurt.

Playlist

'Queen' – Loren Gray

'Castle' – Halsey

'Arcade' – Duncan Laurence

'You Should See Me in a Crown' – Billie Eilish

'Telepatía' – Kali Uchis**

'Stay' – Rihanna

'Uncover' – Zara Larsson

'Secret Love Song' – Little Mix

'They Don't Know about Us' – One Direction

'Minefields' – Faouzia & John Legend

'Wildest Dreams' – Taylor Swift

'Princesses Don't Cry' – Aviva

'Fairytale (slow version)' – Alexander Rybak

'I Guess I'm in Love' – Clinton Kane

***Voor hoofdstuk 18 zijn de vibes belangrijker dan de lyrics.*

Deel 7

HOOFDSTUK 1

Bridget

‘Geef me ervan langs! Meester, straf me!’

Ik hield een lach in bij het zien van het gezicht van mijn bodyguard toen Latex de papegaai in zijn kooi krijste. De naam van de papegaai zei wel genoeg over het seksleven van zijn vorige baasje, en ook al vonden sommigen hem vermakelijk, Booth vond dat niet. Hij haatte vogels. Hij zei dat ze hem deden denken aan reusachtige vliegende ratten.

‘Op een dag vliegen hij en Latex elkaar nog in de haren.’ Emma, de manager van Wags & Whiskers klakte met haar tong. ‘Arme Booth.’

Ik hield nog een lach in, ook al voelde ik een kleine steek in mijn hart. ‘Waarschijnlijk niet. Booth vertrekt binnenkort.’

Ik probeerde er niet aan te denken. Booth was al vier jaar bij me, maar volgende week zou hij met vaderschapsverlof gaan en in Eldorra verblijven, om dichterbij zijn vrouw en pasgeborene te zijn. Ik was blij voor hem, maar ik zou hem wel missen. Hij was niet alleen mijn bodyguard, maar ook mijn vriend, en ik kon alleen maar hopen dat zijn vervanger en ik eenzelfde soort verstandhouding zouden hebben.

‘Ah, ja. Dat was ik vergeten.’ Emma’s gezicht verzachtte. Ze was begin zestig, met kort, grijs wordend haar en warme bruine ogen. ‘Veel veranderingen voor jou in een korte tijd, lieverd.’

Ze wist hoe erg ik het haatte om afscheid te moeten nemen.

Sinds mijn tweede schooljaar deed ik al vrijwilligerswerk bij Wags & Whiskers, een lokaal dierenasiel, en Emma was een goede vriendin en mentor geworden. Helaas zou zij ook weggaan.

Ze zou nog wel in Hazelburg blijven, maar ze ging met pensioen, wat betekende dat ik haar niet meer elke week zou zien.

‘Een van die veranderingen hoeft niet te gebeuren,’ zei ik half grappend. ‘Je zou kunnen blijven.’

Ze schudde haar hoofd. ‘Ik werk hier al bijna tien jaar en het is tijd voor iets nieuws. Iemand die de kooien kan schoonmaken zonder dat ze last krijgt van haar rug en heupen.’

‘Daar zijn vrijwilligers voor.’ Ik gebaarde naar mezelf. Ik bleef erover doorgaan, maar ik kon er niks aan doen. Naast Emma en Booth, en het feit dat ik bijna was afgestudeerd aan Thayer University, waar ik internationale relaties studeerde (wat ook verwacht werd van een prinses), had ik genoeg afscheid genomen voor de komende vijf jaar.

‘Je bent een lieverd. Zeg dit niet tegen de anderen, maar...’ Ze begon geheimzinnig te fluisteren. ‘Jij bent mijn favoriete vrijwilliger. Je vindt niet snel iemand als jij, die iets voor een goed doel doet omdat ze dat wil, niet omdat ze een show moet opzetten voor de camera’s.’

Mijn wangen kleurden roze bij dat compliment. ‘Ik vind het gewoon hartstikke leuk. Ik ben gek op dieren.’ Dat had ik van mijn moeder. Een van de laatste dingen van haar die ik nog overhad.

In een ander leven zou ik dierenarts zijn geweest, maar in dit leven? Mijn leven had al vastgestaan nog voor mijn geboorte.

‘Je zou een geweldige koningin zijn.’ Emma stapte opzij zodat een werknemer met een wriemelende puppy in zijn armen erlangs kon. ‘Echt.’

Ik lachte bij die gedachte. ‘Dank je, maar ik heb geen interesse om koningin te worden. En zelfs al was dat wel zo, dan was de kans klein dat ik ooit de kroon zou dragen.’

Als de prinses van Eldorra, een klein Europees koninkrijk, was de kans dat ik zou regeren echter groter dan voor de meeste mensen. Mijn ouders waren omgekomen toen ik nog een kind was, mijn moeder tijdens mijn geboorte en mijn vader een paar jaar later door een auto-ongeluk, ik was dus tweede in de lijn

van troonopvolging. Mijn broer Nikolai, die vier jaar ouder was, trainde al om onze grootvader koning Edvard op te volgen sinds hij oud genoeg was om te lopen. Zodra Nikolai kinderen zou krijgen, zouden mijn kansen op de troon nog kleiner worden, iets waar ik niet over klaagde. Ik wilde net zo graag koningin worden als ik in een bad vol zuur wilde liggen.

Emma fronste teleurgesteld. 'Ah, nou, ik meen het wel.'

'Emma!' riep een van de andere werknemers. 'We hebben een probleem met de katten.'

Ze zuchtte. 'Het zijn altijd de katten,' mompelde ze. 'Maar goed, ik wilde je over mijn pensionering vertellen voordat je het van iemand anders zou horen. Ik ben er nog tot het einde van volgende week, dus ik zie je dinsdag.'

'Dat klinkt goed.' Ik knuffelde haar gedag en keek toe terwijl ze zich weghaastte om te helpen bij een letterlijke *catfight*. De steek in mijn borst werd erger.

Ik was blij dat Emma me pas aan het einde van mijn dienst over haar pensionering had verteld, aangezien ik er anders de hele tijd aan zou hebben gedacht.

'Bent u klaar, Uwe Hoogheid?' vroeg Booth, die overduidelijk graag weg wilde bij Latex.

'Ja. Laten we gaan.'

'Ja, laten we gaan!' krijste Latex opgewonden. 'Straf me!'

Mijn lach ontsnapte eindelijk toen ik zag hoe Booths gezicht betrok. 'Ik zal je missen, en Latex ook.' Ik stak mijn handen in de zakken van mijn jas om ze te beschermen tegen de frisse herfstlucht. 'Vertel me eens over de nieuwe bodyguard. Wat voor iemand is hij?'

De bladeren knisperden onder mijn laarzen terwijl we op weg gingen naar mijn huis buiten de campus, op maar een kwartiertje lopen. Ik was gek op de herfst en alles wat daarbij kwam kijken: de warme kleren, de explosie van herfstkleuren aan de bomen, de geur van kaneel en rook in de lucht.

In Athenberg zou ik niet over straat kunnen lopen zonder beroofd te worden, maar dat was het geweldige aan Thayer. Er

woonden hier zoveel leden van koninklijke families en kinderen van beroemdheden dat een prinses niets speciaals was. Ik kon hier leven als een relatief normale student.

‘Ik weet niet veel van de nieuwe bodyguard af,’ gaf Booth toe. ‘Hij werkt op contractbasis.’

Mijn wenkbrauwen schoten in de lucht. ‘Echt waar?’

Zo nu en dan huurde de kroon privé-mensen in naast de koninklijke beveiliging, maar dit was zeldzaam. In mijn eenen-twintig jaar had ik nog nooit een bodyguard gehad die op contractbasis werkte.

‘Hij schijnt de allerbeste te zijn,’ zei Booth, die mijn verbazing onterecht opvatte als bezorgdheid. ‘Ex-Navy SEAL, geweldige aanbevelingen en ervaring in het beschermen van prominente namen. Hij is de meest gewilde professional van het bedrijf waar hij werkt.’

‘Mmm.’ Een Amerikaanse bodyguard. Interessant. ‘Ik hoop maar dat we het goed kunnen vinden.’

Als twee mensen elk uur van de dag samen moesten doorbrengen, was het wel belangrijk dat ze niet botsten. Heel belangrijk. Ik kende mensen die het niet konden vinden met hun eigen bodyguards en die hielden het dan ook nooit lang vol.

‘Ik weet zeker van wel. U bent makkelijk in de omgang, Uwe Hoogheid.’

‘Dat zeg je alleen maar omdat ik je baas ben.’

Booth grijnsde. ‘Technisch gezien is de directeur van de koninklijke beveiliging mijn baas.’

Ik wiebelde speels met een vinger naar hem. ‘Nu al tegenpraak? Je stelt me teleur.’

Hij lachte. Hoewel hij erop stond om me zo formeel toe te spreken, hadden we de afgelopen jaren een kameraadschap ontwikkeld, iets wat ik waardeerde. Te veel formaliteit was uitputtend.

We hadden het nog wat over Booths aankomende vaderschap en zijn verhuizing terug naar Eldorra. Hij liep bijna over van trots op zijn ongebooren kind en ik kon een vlaagje jaloezie niet

tegenhouden. Ik was er nog lang niet klaar voor om te trouwen en kinderen te krijgen, maar ik wilde wel wat Booth en zijn vrouw hadden.

Liefde. Passie. Een keuze. Dingen die je niet met geld kon kopen.

Een sardonisch lachje trok aan mijn lippen. Iedereen die mijn gedachten kon horen, zou vast vinden dat ik klonk als een ondankebaard kreng. Ik zou alles kunnen krijgen wat ik maar wilde en ik klaagde over de liefde.

Maar mensen bleven mensen, wat voor titel ze ook hadden, en sommige dromen waren universeel. De mogelijkheid om die uit te laten komen helaas niet.

Misschien zou ik verliefd worden op een prins die me hoteldebetel zou maken, maar ik betwijfelde dat. Waarschijnlijk zou ik in een saai, sociaal acceptabel huwelijk belanden met een saaie, sociaal acceptabele man die alleen maar seks had in de missionarishouding en elk jaar tijdens de vakantie naar dezelfde twee plekken ging.

Ik duwde die depressieve gedachte aan de kant. Ik had nog wel even voordat ik aan een huwelijk hoefde te denken, dat kwam wel als het zover was.

Mijn huis kwam in zicht en mijn blik viel meteen op de onbekende zwarte BMW op de oprit. Ik vermoedde dat die van mijn nieuwe bodyguard was.

‘Hij is vroeg.’ Booth trok verbaasd een wenkbrauw op. ‘Hij hoort er pas om vijf uur te zijn.’

‘Punctualiteit is een goed teken, neem ik aan.’ Hoewel een halfuur misschien wel een beetje overdreven was.

De autodeur ging open en een grote zwarte schoen landde op de oprit. Een tel later stapte de grootste man die ik ooit had gezien uit en mijn mond werd droog.

Holy. Hotness.

Mijn nieuwe bodyguard moest minstens één meter negentig zijn, misschien wel één meter vijfennegentig, met stevige, dikke spieren op elke centimeter van zijn krachtige lichaam. Halflang,

zwart haar raakte zijn kraag en viel voor één staalgrijs oog, en zijn benen waren zo lang dat het hem maar drie stappen kostte om bij ons te komen.

Voor iemand van zijn postuur bewoog hij erg sierlijk. Als ik niet naar hem keek, zou ik hem niet hebben zien aankomen.

Hij stopte voor me en ik zou zweren dat mijn lichaam een centimeter naar voren boog, niet in staat om zijn aantrekkingskracht te weerstaan. Ook voelde ik de vreemde drang om mijn hand door zijn dikke, donkere lokken te halen. De meeste veteranen hielden hun haar kort, zelfs als ze niet meer in dienst waren, maar hij hoorde daar overduidelijk niet bij.

‘Rhys Larsen.’ Zijn diepe en ruwe stem rolde over me heen als een fluweelzachte aanraking. Nu hij dichterbij was, zag ik een dun litteken door zijn linkerwenkbrauw lopen, waardoor zijn knappe uiterlijk iets gevaarlijks kreeg. Stoppeltjes kleurden zijn kaak donker en ik zag een glimp van een tattoo onder elke mouw van zijn shirt uit komen.

Hij was het tegenovergestelde van de nette, geschoren types waar ik normaal gesproken voor ging, maar dat hield de vlinders in mijn buik niet tegen.

Ik was zo van mijn stuk gebracht door die vlinders dat ik vergat antwoord te geven, waarop Booth zachtjes hoestte.

‘Ik ben Bridget. Leuk je te ontmoeten.’ Ik hoopte maar dat geen van de mannen het blosje op mijn wangen zou opmerken.

Ik vermeldde expres niet mijn titel als prinses, dat leek me te opschepperig voor een een-op-eensetting.

Het viel me echter wel op dat Rhys me niet aansprak met Uwe Hoogheid, zoals Booth altijd deed. Dat vond ik niet erg; ik probeerde Booth al jaren zover te krijgen me bij mijn voornaam aan te spreken, maar het was wel nóg een teken dat mijn nieuwe bodyguard anders was dan mijn oude.

‘Je moet verhuizen.’

Ik knipperde. ‘Pardon?’

‘Je huis.’ Rhys knikte naar mijn ruime maar gezellige onderkomen van twee verdiepingen. ‘Dat is een beveiligingsnachtmer-

rie. Ik weet niet wie de locatie heeft goedgekeurd, maar je zult moeten verhuizen.'

De vlinders kwamen piepend tot stilstand.

Twee minuten geleden hadden we elkaar pas ontmoet en hij commandeerde me nu al alsof hij de baas was. Wie dacht hij wel niet dat hij was? 'Ik woon hier al twee jaar. Er is nog nooit een probleem geweest.'

'Er is maar één probleem voor nodig.'

'Ik verhuis niet.' Ik zei die woorden nadrukkelijk, iets wat ik bijna nooit deed, maar Rhys' neerbuigende toon werkte op mijn zenuwen.

Wat voor aantrekkingskracht ik ook had gevoeld, die verging nu tot stof, iets wat nog nooit zo snel in de nabijheid van het andere geslacht was gebeurd.

Niet dat die aantrekkingskracht tot iets geleid zou hebben. Hij was namelijk wel mijn bodyguard, maar het zou aardig zijn geweest om iets leuks te hebben om naar te kijken zonder hem een klap te willen verkopen.

Mannen. Ze verpestten het altijd door hun mond open te doen.

'Jij bent de beveiligingsexpert,' voegde ik er koeltjes aan toe. 'Verzin er maar iets op.'

Rhys keek boos onder zijn dikke, donkere wenkbrauwen. Ik kon me niet herinneren wanneer de laatste keer was dat iemand boos naar me had gekeken.

'Ja, Uwe Hoogheid.' Hij sprak de titel op spottende toon uit en ik voelde het vuurtje van mijn verontwaardiging branden.

Ik opende mijn mond om te antwoorden, wat wist ik niet, want hij was niet ronduit vijandig geweest, maar Booth bemoeide zich ermee voordat ik iets kon zeggen waar ik spijt van zou krijgen.

'Waarom gaan we niet naar binnen? Het lijkt alsof het gaat regenen,' zei hij vlug.

Rhys en ik keken op. De heldere blauwe lucht straalde naar ons.

Booth schraapte zijn keel. 'Je weet maar nooit. Regenbuien kunnen uit het niets komen,' mompelde hij. 'Gaat u voor, Uwe Hoogheid.'

We liepen in stilte het huis in.

Ik trok mijn jas uit en hing die aan de koperen kapstok bij de deur voordat ik nog een poging deed beleefd te zijn. 'Wil je iets drinken?'

Ik was nog steeds geïrriteerd, maar ik haatte confrontaties en ik wilde niet dat de relatie met mijn nieuwe bodyguard slecht begon.

'Nee.' Rhys keek de woonkamer rond, die ik had ingericht in bleekgroene en crèmekleuren. Een huishoudster kwam twee keer per maand langs om schoon te maken, maar ik hield het huis zelf redelijk netjes.

'Waarom leren we elkaar niet wat beter kennen?' vroeg Booth met een vrolijke, te luide stem. 'Eh, ik bedoel u en Rhys, Uwe Hoogheid. We kunnen het dan hebben over behoeften, verwachtingen, schema's...'

'Geweldig idee.' Ik dwong een lach op mijn gezicht en gebaarde Rhys op de bank plaats te nemen. 'Ga zitten.'

De volgende vijfenveertig minuten bespraken we de logistiek van de overname. Booth zou tot maandag mijn bodyguard blijven, maar Rhys zou tot die tijd met hem meelopen, zodat hij kon zien hoe alles in zijn werk ging.

'Dit is allemaal prima.' Rhys sloot de map waarin een gedetailleerd schema van mijn lessen en wekelijkse activiteiten stond, aankomende evenementen en verwachte reizen. 'Om eerlijk te zijn, prinses Bridget, ben je niet de eerste, maar ook niet de laatste koninklijke persoon die ik heb moeten beschermen. Vijf jaar lang heb ik samengewerkt met Harper Security en er is nog nooit een cliënt onder mijn bescherming iets overkomen. Wil je weten waarom?'

'Laat me raden. Door je charme vielen alle aanvallers voor je voeten neer,' zei ik.

Booth verslikte zich in een lach, waar hij zich snel met een hoest van herstelde.

Rhys' mond vertrok geen millimeter. Natuurlijk niet. Mijn grap was Comedy Central-waardig, maar het zou vast nog makkelijk-

ker zijn om een waterval in de Sahara te vinden dan een sprankje humor in dat grote, woest gebeeldhouwde lichaam van hem.

‘Er zijn twee redenen,’ zei Rhys kalm, alsof ik helemaal niks had gezegd. ‘Eén, ik raak niet betrokken bij het persoonlijk leven van mijn cliënten. Ik ben hier om ervoor te zorgen dat je fysiek niks overkomt. Meer niet. Ik ben niet je vriend, vertrouweling of iets anders. Dit zorgt ervoor dat ik objectief kan blijven. Twee, mijn cliënten begrijpen wat er moet gebeuren als ze veilig willen blijven.’

‘En wat moet er dan gebeuren?’ Er zat een waarschuwing in mijn beleefde lach die hij óf niet zag, óf negeerde.

‘Ze doen wat ik zeg, wanneer ik dat zeg, vanwege veiligheidsredenen.’ Rhys keek me aan met zijn grijze ogen. Het was net alsof ik naar een onverzettelijke stalen muur keek. ‘Begrepen, Uwe Hoogheid?’

Niks liefde en passie. Wat ik het meest wilde was die arrogante uitdrukking van zijn gezicht slaan en hem een knietje in zijn kroonjuwelen geven als ik toch bezig was.

Ik drukte mijn vingertoppen in mijn benen en dwong mezelf tot drie te tellen voordat ik antwoord gaf.

Toen ik weer sprak, was mijn stem ijszig genoeg om Antarctica op een strandparadijs te doen lijken. ‘Ja.’ Mijn glimlach was scherp. ‘Gelukkig, meneer Larsen, ben ik er niet in geïnteresseerd om jouw vriend, vertrouweling of iets anders te zijn.’

Ik deed geen moeite om zijn tweede reden met een antwoord te verwaardigen, over dat ik moest doen wat hij zei, wanneer hij het zei. Ik was geen idioot. Ik hield me altijd aan Booths advies, maar ik was niet van plan om Rhys een nog groter ego te bezorgen.

‘Mooi.’ Rhys stond op. Ik haatte het hoe lang hij was. Zijn aanwezigheid wiste alles in de omgeving uit totdat hij het enige was waar ik op kon focussen. ‘Ik loop nu het huis door voordat we de volgende stappen bespreken, inclusief een upgrade van je beveiligingssysteem. Elke tiener kan nu met behulp van YouTube-tutorials inbreken.’ Hij wierp me een afkeurende blik toe voordat hij de keuken in verdween.

Mijn mond viel open. ‘Hij... Jij...’ sputterde ik sprakeloos. ‘Echt niet!’ Ik draaide me naar Booth om, die zijn best deed om niet te verdwijnen in de enorme plant bij de voordeur. ‘Je gaat niet weg. Ik verbied het je.’

Rhys kon mijn bodyguard níét zijn. Ik zou hem vermoorden en mijn huishoudster zou me vermoorden als ik het tapijt met bloed vies zou maken.

‘Hij is waarschijnlijk gewoon zenuwachtig.’ Booth keek net zo onzeker als hij klonk. ‘Als hij eenmaal gewend is aan alles, kunnen jullie het vast, eh, beter met elkaar vinden, Uwe Hoogheid.’

Misschien... Als we het tot die tijd levend wisten te redden.

‘Je hebt gelijk.’ Ik drukte mijn vingers tegen mijn slaap en haalde diep adem. Ik kon dit. Ik had al eerder met lastige mensen te maken gehad. Mijn neef Andreas was een letterlijke duivel, en een Britse lord had me ooit onder de tafel proberen te betasten tijdens het Rozenbal van Monaco. Hij stopte pas toen ik ‘per ongeluk’ mijn vork in zijn hand had gestoken.

Wat was één humeurige bodyguard nou vergeleken met verwend aristocraten, bemoeizuchtige journalisten en kwaadaardige familieleden?

Rhys kwam terug, en wat een verrassing: die frons zat er nog steeds.

‘Ik heb zes veiligheidsproblemen gevonden die we zo snel mogelijk moeten oplossen,’ zei hij. ‘Laten we beginnen met het eerste: de ramen.’

‘Welke?’ Blijf kalm. Blijf redelijk.

‘Allemaal.’

Booth bedekte zijn gezicht met zijn handen terwijl ik overwoog om mijn haarspeld in een wapen te veranderen.

Rhys en ik zouden het zeker niet levend redden.